

te: „et sinna kül paljo pessa ollet sānu, ent minna „sai veel ennamb, kae, kuis på mul koren ja rai-gin saisap.” — Sis sōit sussi eddesi; ent rebbane tānnit perra: „Sussi, watter, minna ei sa ennamb „paigalt, wōtke minno sālga, nink kandke koddoo.” Sis piddi sussi rebbast sālga wōtma nink kandma. Sis olli rebbase käen se laulmine, nink laul sis: „többine kannap terwet, többine kannap terwet!” — Sussi kusse: „mis sa, wadderikenne, nūud lau-slat?” Rebbane koste: „på om hullus jānu, „wanna watter, ei tija, mes to laul olli.”

Oppus. Jodik lakkup kulla ja kõrtse mõda, müüp nahka, naartas päleke.

5. Rebbane ja sissast.

„Armas sissast”, üttel rebbane, „teie laulmine „om wōga armas kuulda; ent kahjo, et teile sug-guke tarkust ja mōdistust ei olle. Heila veel woeti „nts sissast finni, kes ruminalusse läbbi kele sisse „oll iannu, mes karjapoisiikene olli wäljapandnu. „Kes rebbast tahhap petta, se peap targembat nōu „wo piddama.” — „Sedda ma ei panne immeske”, koste sissast, „fest teie ollete eksi kawwala petja. „Qui sissast ka oppis eesmālt tōist petma, kül ta „sis tijas ka pettuse eest henda hoita. Ent se ami „met jägo rebbasele: sissast ei tunne muud rōmo, „kui sedda, et temma omma laulmisega tōiste sōand „rēmuistas.”

Oppus. Parremb ülletohhut kannakada, kui tetta.

6. Kaarna ja rebbane.

Kaarna olli seira warrastamu, nink iste kuse otsan, seir suun. Rebbane näggi tedda, himmisti sedda seira, nink üttel: „oot, vot, ehk sa jättat sei-ra mulle!” Sis ta nakkas kaarna västa ütlema: „Oh sinna kigekallimb ja uhkemb lind! Kes om „ni illosat karwa, kes kannap ni uhkesti omma „pāäd, kui sinna! Kif linno taiwa al peawa sinno „kummardama!” — Kaarna jäije mōtlema, nink üttel eksi henne man: „jo ta arwap minno fotka „ollewat!” — „Koe, üttel rebbane, minna ei woi „omme silmi sinno poolt ärrakāanda; üttepuhku ma „tahhas sinno pāle kaeda, nink tāhhelepanda, kuis „sa illus ollet. Qui sinno hāäl ka om ni armas „kuulda, kui sinno nāggo nätta, sis ei olle sinnosug-„gust ilma pāäl!” — Mis sāäl om sis, mōttel kaar-na henne man; milles ma ei woi sis omma hāält laske kuulda? Temma teggi suud ammule nink tahtse jo nakkada omma ronks! ronks! krooks-ma, nātse, sis jilgut kõrraga seira suust mahha. Üssinaste wōt rebbane seira ülles, nelas alla, nink üttel naarden: „Kūl olle ma sinno illo, sōbrakenne, „üllelijalt kitnu. Ärra panne pahhas! ma issusi „wāega. Ent sinno tarkust es mōista ma joht fit-ta.” — Sure hāüga läts sis kaarna lendu.

Oppus. Ärra kuulgo libbedat feest, ärra usko fitjat. — Qui kittap, sis pettap.